

Borisz, a kamionsofőr

Hajnalodott már a kis faluban, és a lakók álmosan, szuszogva fordultak másik oldalukra. Néma volt a táj, a nap pedig még fel sem tűnt a stadion magas fái között, bearanyozva a tarka színeket. Az állatok is mind aludtak békésen. Csak a kakas indult meg hevesen, jelteni a reggelt, majd miután megérezte a hideg levegőt, visszadugta apró fejét tyúkjai meleg tollai közé, arra gondolva, lustálkodik még egy keveset, mielőtt Poli tudtára adja, itt az ideje már felkelni.

Mari mama is épp szunyókált, meleg dunyhája alatt, amelyből alig látott ki. Lassan ébredezett, erőlenül, sűrű sóhajok közepette, mert noha szerette a reggeleket és a dolgos munkanapokat, mégis úgy tartotta, vannak dolgok, amelyekhez egy élet nem elég, hogy hozzászokjon az ember lánya, és egy ilyen dolognak tartotta például a korai ébredéseket is.

Mégis felpattant, nehéz szívvel ugyan, és kevésbé fürgén, majd elindult a kis kertbe, hogy megetesse csirkéit és kedvenc háziállatát, kis kutyuskáját.

Borisz is épp akkor ébredezett, de Mari mama a dunyha miatt, mely ellepte, és szinte bekebelezte a férfit, nem látta és nem is igen hallotta annak lassú, fáradt pihegését.

Az asszony hosszú ideje egyedül élt a kis házban, amióta férjura eltávozott az élők sorából, és nem hagyott maga utána sem utódot, sem szép emlékeket. Poliban mindenki csak nevetett és gúnyolódott a férfin, és halálán, mely mint egy seb, végig kísérte az anyót az úton, és soha nem forrt be igazán.

Férje, Dancso ugyanis szeretőt tartott, talán valamelyik rüfkét falun, ezt senki nem tudta pontosan, csak sejteni vélték a lakók, de Mari mamát ez nem is nagyon érdekelte.

Egyik nap aztán, mikor ura épp baktatott hazafelé, megpillantott egy szilvafát, melynek termése lenyűgözte és meglepő ötletekre sarkalta a férfi fantáziáját. Úgy döntött, elfelejtve öreg korát és ősz haját, felmászik és szed pár gyümölcsöt, ezzel lepi meg szép szeretőjét.

Igen ám, de amint vígan falatozott, és gyűjtötte zsebeibe szorgosan a szilvát, valaki megzavarta, Dancso pedig esett egy hatalmasat, és már nem is kelt fel soha többé...

Mari mama hűségesen gyászolta hűtlen férjét, és szívében meg is bocsátotta volna annak szörnyűsége tettét, ha Poli engedte volna azt a jószívű anyóknak. De nem tette...

Szerettek erről a témáról beszélni a lakók, szereték feleleveníteni, sőt, néha el is játszani Dancso tragédiáját. Mert mint minden másról, erről is meg volt faluban a szokás, a szigorú szabály, a törvény. Így hát senki nem sajnálkozott a férfi halálán, inkább örültek annak, hogy egy erkölcsstelennel kevesebb lakja a tisztességes, takaros kis falut.

Az asszony az eset után már nem nagyon járt be a központba, inkább magányosan üldögélt a háza előtti padon és csak szomorúan nézte az autópályát, számolva a kamionokat és abban reménykedett, egyszer majd ő is felszállhat egy ilyen monstrumra, amely mióta eszébe tudta, izgatta fantáziáját. Terveiről persze soha nem számolt be falun, tudta, hogy csak kinevetnék a lakók, és azt mondanák, öreg korára megbolondult.

Ő is tudta, hogy amit szíve kíván nem lehetséges, de a remény és az ábrándozás tartotta életben magányos napokon és éjszakákon, mikor az unalom úgy érezte, teljesen uralma alá vonja beteg lelkét.

Így teltek hát a napok, a hetek Mari mama életében, aki Poli szemében már nem is volt igazi lakos, hiszen nem vette ki részét a falusi életből, és főleg azért, mert nem érdekelték rossz indulatú pletykák és a még rossz indulatúbb emberek. Sőt, ha valaki elment, hogy segítsen az anyóknak, és felvidítsa egy kedves vagy kevésbé kedves történettel, nem talált megértő fülekre, csak egy unatkozó, kifejezéstelen arcra, melyet nem hatottak meg ezek a rongyosra használt anekdoták.

Az asszony ezzel a magatartásával megszegte hát a legfőbb íratlan szabályt Poliban, és mint különc volt számon tartva, Emil, a bolond és a többi furcsa figura között.

Borisz, míg Mari mama megetette a csirkéket, még mindig nem ébredt fel teljesen. Álmos volt, és nem igazán emlékezett, hogy került pont ebbe az ágyba, pont ez alá a dunyha alá, pedig törte a fejét rendszeren, de csak nem akart összeállni a kép.

De erre már nem is volt sok ideje. Mikor az anyóka belépett a szobába, éppen dudolászva egyik kedvenc népdalát, a következő kiejtett hang, mely elhagyta a száját a magas C-hez, vagy inkább egy hatalmas kiáltáshoz volt hasonló, melyet nem hazudok, egész Poli meghallott.

– Mit keres maga itt? – kérdezte Mari mama, felkapva egy kést, hadonászva, szemében pedig a rémület és a káosz kézzel fogható jelei mutatkoztak.

– Én, sajnálom, nem tudom... Ne tessék kiabálni, kérem szépen! – hadarta Borisz a szavakat, és próbálta lecsitítani az asszonyt, aki még mindig nem értette, mi is történik itt valójában. A két idegen állt egymással szemben egy ideig, majd Mari mama így szólt:

– Nekem nincs pénzem, meg aranyam, szegény vagyok, rossz házat választottál.

– Én nem vagyok tolvaj, kamionsofőr vagyok. – szólt a félmeztelen férfi, aki a dűnyhával próbálta eltakarni izmos testének fedetlen részeit. Az anyóka ekkora már tudta, vagy csak megérezte, nincs veszélyben. Leengedte hát a kést, majd leült a kis asztalra, arcát kezébe temetve.

– Megmagyarázom. – szólt Borisz, és elkezdte történetét. Vezettem tegnap, ugyanis nagy szállítmányt kaptam, melyet el kellett volna vinnem fel, a fővárosba. Ugyanis ez a munkám, tetszik tudni. Vannak ezek a nagy kocsik és bennük mindenféle dolog, és én fuvarozom őket az egyik helyről a másikra.

Mari mama felnézett. Tudta jól, miről beszél a férfi, ismerte ezeket a nagy kocsikat, és irigyelte azok vezetőit, így Boriszban egy igazi hőst látott, aki hamar a szívébe lopta magát.

– De hát épp aznap a feleségem elhagyott, és hát bevallom, istenesen a pohár fenekére néztem, igen. – folytatta a magyarázkodást a dűnyhára pislogva szemérmesen, bánatosan, mint egy gyerek, aki csínt követett el. Nem nézett fel az anyókára, így nem vette észre, ahogy Mari mama mosolyog, és azon töri a fejét, mivel kínálja meg újdonsült vendégét.

– Aztán úgy ültem be a kamionba, – mondta a férfi – és onnan nem nagyon emlékszem, mi is történhetett. Azt hiszem, karamboloztam, neki mentem valaminek, a kamion meg felborult, és félttem, hogy ha megtalálnak a rendőrök, lecsuknak, és azt nem akartam. Aztán gondolom, ahogy futottam, bejöttem ide, és hát itt volt ez a nagy ágy, a meleg dűnyha, észre se vettem, hogy alszik benne valaki.

– Hát azt én se... – nevetett Mari mama, aki, miután megértette a történeteket, jót kacagott szatírján, és az egész komikusra sikeredett histórián.

Boriszt hamar felöltöztette férje régi ruháiba, és megegette a menekültet, aki hálásabb már nem is lehetett volna. Mari mama is az volt, hálás, és boldog, hogy van valaki, akiről gondoskodhat, és akit fiaként szerethet, ha egy kis időre is.

Igy indult hát a nap, majd miután mindennel végzett, az anyó meghagyta a férfinak, hogy maradjon a házban, ne bújjon elő semmi képen, hiszen a rendőrség biztos keresi, és a falusiak is biztos mindent megtesznek azért, hogy megtalálják és megszemléljék azt az embert, aki pletykával örvendeztette meg őket ezen a szép, bár kissé csípős őszi napon.

El is indult, de amint kilépett az ajtón, meglepődve tapasztalta a káoszt, amely eluralkodott az autópályán. A Poli lakosok ugyanis, miután meglátták a felborult kamiont, hírül vitték a Régi Étterembe, hogy mindenféle áru borítja a földet, gazdátlanul, és

aki tud, az jöjjön, és vigyen haza annyit, amennyit csak tud abból, amit a szeme legjobban megkíván.

Így is tettek a falusiak, rohantak eszeveszett tempóban, hogy minél többet kaparítsanak meg az ingyen portékából. Mire pedig a rendőrség kiért, hogy lefoglalja a bizonyítékokat, nem talált már mást, mint egy kifosztott, üres kamiont, sofőr nélkül, az út közepén.

Kérdősködtek aztán, kutakodtak, de Poli nem tudott semmit a történetekről és mivel Mari mama is néma maradt, visszamentek a városba, és hamar el is feledkeztek a furcsa ügyről és a még furcsább lakókról.

Borisz ezalatt az ablakból nézte elhordott portékáját, és azt, ahogy a falusiak ökölharcot vívnak egy-egy kőbor darabért.

– Ne aggódj, elmentek a rendőrök. – szólt Mari mama, amint hazaért, és rázárta magára a kis ajtót.

– Te nem loptál magadnak semmit a kamionról, anyóka? – kérdezte Borisz őszinte meglepetéssel a hangjában.

– Nem. – volt a válasz, és a férfi ebben a pillanatban igen csodálta az asszonyt, aki kiemelkedett a többi, Poli-beli lakos közül becsületességével.

– Te vagy itt a kakukktojás, igaz? – nevetett Borisz, és leült a székre. Mari mama nem ismerte ezt a szóviccet, itt falun nem használta senki, tehát valójában, okoskodott, nem is létezett. De kíváncsisága nem hagyta nyugodni.

– Mi ez a kakukktojás? – kérdezte, és szemei lassan kikerekedtek, ahogy sejtelmesen kiejtette az ismeretlen szavakat.

– Hát az egy olyan valami, ami más, mint a többi. Különc. Például, melyik a kakukktojás? Piros, kék, fehér, szék?

– Hát a fehér. – szólt Mari mama diadalittasan, mint aki érti a furcsa metaforát. Fehér biz az, mert a kakukktojás fehér...

Borisz fel akarta adni. Ránézett a boldog, mosolygós anyókára, majd úgy érezte, tesz még egy próbát. Újra nekilendült, elmagyarázta a szó jelentését, és megkérdezte.

– Piros, zöld, sárga, asztal. Melyik a kakukktojás?

– Hát a szürke... Mert a kakukktojás szürke... – nevetett Mari mama, és Borisz ráhagyta az anyókára, akit hihetetlen örömmel töltött el a tény, hogy ma valami újat tanult.

Ettől a naptól kezdve ők ketten elválaszthatatlannok voltak. Mély és őszinte szeretet kötötte össze őket, mert mindketten szomjaztak a törődésre, az odafigyelésre, de valójában árvák voltak, magányosak, és úgy érezték, egymásra maradtak ebben a nagy, zűrzavaros, rohanó világban.

Borisz a másik szobában aludt, és kapcsolatuk, nagymama-unokája-szintű maradt. Egy alkalom volt csupán, mikor félre értették egymást, de ez is csak összekovácsolta a kis párt, és még vidámabbá tette a napjaikat és a közös perceket egyaránt.

Történt ugyanis, hogy Mari mama így szólt egyik este fogadott unokájának.

– Én itt alszom, a szobában, te pedig Jürgennal a másikban.

Poliban ugyanis nem dunyha, vagy takaró, hanem a jürgen maradt, mint kifejezés, ha a falusiak az ágyneműről tárgyaltak. Senki nem tudta, honnan eredt a szó, de senkit nem is érdekelt. Itt így hívták a takarót és kész, még akkor is, ha az ország többi részén ismeretlenség borította a németül csengő betűket.

Borisz pedig megijedt. Nem tudta, ki ez a Jürgen, és mit akar majd az ő ágyában, és nem tudta, mire vélje az anyóka szavait, akiről abban a pillanatban azt hitte, minden szerencsétlent befogad a házába és gondoskodik róla.

– Én ugyan nem. Egyedül alszom!!! – szolt a férfi végül rémülten, és csak a fejét rázta hevesen.

– De hát hideg lesz este. Jól jön majd egy meleg pokrovec. – nyugtatta a kamionsofórt Mari mama, de ezzel pont az ellenkező hatást váltotta ki „unokájában”.

Borisz dermedten állt, menetre készen, hogy elfusson, elmeneküljön, amint befordul a híres Jürgen. Majd mikor meglátta a pokrócot, felnevetett és megnyugtatta zaklatott lelkét, az eset után pedig csak még jobban tisztelte és szerette fogadott nagyikáját, kis kakukktójását.

Poli persze gyakran kibeszélte őket, és amikor a kis pár együtt ment kenyérért, vagy a Régi Étteremben mulatta az időt, csak szúrós pillantásokat kaptak, mást semmit. Senki nem tudta, ki a férfi, milyen szálak fűzik ehhez az asszonyhoz, szeretők voltak-e, vagy csak távoli rokonok, és ez a tudatlanság lassan, de biztosan felőrölte a poli lakosokat, akik csillapíthatatlan vágyat éreztek, hogy a tudás birtokába jussanak, és lelküket is eladták volna egyetlen egy szóért, vagy egy apró jelért is akár.

Gyakran sétáltak hát el Mari mama háza előtt, és nézték az ablakokat, hátha megtudnak valamit, vagy csak beszélgetni próbáltak, amikor az asszony kiült a padra, kötögetni Borisszal, de mindhiába, sikertelen maradt minden próbálkozásuk.

Így teltek aztán a boldog napok, múltak a hetek, évszakok váltakoztak, majd egy esős délutánon, Mari mama meghalt.

Poli egy emberként vonult ki a temetésére, mert hajtotta a kíváncsiság, a pletyka édes íze és egy szent cél, mely ott lebegett a lakók feje felett minduntalan: megtudni az asszony nagy titkát, melyet félték, a sírba visz magával. És így is lett...

Borisz a menet előtt és alatt se mondott semmit, a temetés után nem sokkal pedig elment, és senki nem látta viszont többé.

Mari mama házat pedig, mivel nem volt, aki gondoskodjon róla, hamar ellepte a pókháló és a kosz. Az egerek lassan belakták a takaros kis otthont, melynek melegségéből az évek alatt nem maradt már semmi.

A gyerekek ide jártak esténként félelmetes történeteket mesélni egymásnak, vagy csak azért, hogy ijesztgessék a náluk jóval kisebb társaikat.

Ez lett Poli kísértetháza, mely, Emil, a bolond után igazi kuriózumként funkcionált, nevezetességgént, amikor látogatók érkeztek ebbe a kicsi, zárt világba.

Azt mesélik, hogy az anyóka szelleme még mindig ott van, és kísért éjszakánként Poliban, szülőfalujában, ahol kilógott a sorból, ahol kakukktójásként élte le az életét, ahol magányos volt.

A történet szerint fogadott unokáját szölongatja szüntelen, és vannak, akik állítják, hogy hallották már viharos éjszakákon, mikor tombol a szél, és fákak szakít ki a helyükről, ahogy Mari mama lágyan suttogja a nevet, mely tisztán kivehetően cseng a rémült lakók fülében örökkön örökké: *Borisz...*

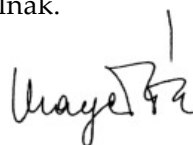
Kedves Barátunk!

Köszönjük, hogy a Filantróp Társaság Barátság Egyesületének, mely a **Barátság** című folyóirat kiadója, juttatta személyi jövedelemadójának 1%-át: **23 742 Ft**-ot. A pénzt a lap megjelentetésére fordítottuk. Kérjük, gondoljon ránk ismét, amikor 2008. évi személyi jövedelemadójának 1 százalékaról rendelkezik és kedvezményezettként a Filantróp Társaság Barátság Egyesülete adószámát:

18037511-1-43

tüntesse fel. Zárt borítékban, adóbevallásával együtt küldje meg az Adóhivatalnak. Fontos, hogy Ön a borítékon megadja nevét, lakcímét és adóazonosító jelét is.

Köszönettel és tisztelettel:

Mayer Éva
elnök